

Ångest

Ekot av en tung dörr som slår igen och steg som tar sig längre ifrån, fastnar och kletar som smuts på huden. Jag vill slita upp dörren och skrika att du är värdelös bara så att du ska komma tillbaka och ta i mig, så jag kan slita mig loss och väsa mellan darrande käkar att du inte får ta i mig. Men ingen dörr öppnas och ingen röst på bristningsgränsen fylld av ångest skriker att någon är värdelös. De bara benen vägrar röra sig, trots att ångestfyllda svordomar snubblar över narriga läppar. Benen förblir fastkletade i det bruna lädret. <I>Ska jag berätta för dig att när ångesten smyger sig på, lindar sig runt dig som en hungrig älskar och vill spänna fast dig på en sträckbänk och piska dig blodig - får dig att svettas? Trots att du aldrig svettas annars.</I>

Ekot av en tung dörr som lämnar och kommer allt för långt ifrån för att benen ska hinna slita sig loss och rusa efter. Läder soffan som skiftar i brunt blir ett skydd från att handla, när benen vägrar släppa och ångesten kan jämföras med en man som slår. Ilska utan provocering, tills du är så trasig att du inte kan stå. Tårarna lindrar som en mammas blåst på ett skadat knä och ångesten känns så långt bort - att du undrar om den verkligen nyss var där? <I>Ska jag berätta för dig att när ångesten trycker och det känns som du ska dö - Är du beredd att handla de smutsiga val du kan göra? Trots att du annars är så rar.</I>

Ekot av en dörr som pekar ut dig, som den fylld av skam. Gräver i samvetet efter en ursäkt att viska mellan spruckna läppar, en ursäkt för att ångesten inte är någonting du har valt. Du säger att jag tänker för mycket, att mina tankar är som heroin. En liten dos och du är fast. Tankarna blandas med ekot och skapar en sanning som kanske inte är sann, men för mig känns så äkta. Tanken på dig alldeles för berusad i dina svarta kalsonger i den alldeles bekväma sängen som just då var som glödande kål. Olidlig tillsammans med min ångest, jag skakade dig. Jag skrek tills din dova röst överröstade min och du fattade min tunna axlar och skakade mig och öste svordomar över min smärta tills ångesten blev stum och tårarna flödade. <I>Ska jag berätta för dig att när ångesten är så stark att du ber på dina bara knän om en ynka bit benso på din tunga - så är du i behov av ett par älskande armar? Trots att du annars försöker vara så självständig och ren.</I>

Ekot av en dörr som hånar, talar om att du minnas inte är något värd - får en svartsjuka så mörk att växa i bröstet att jag kommer ringa din telefon varm. Ett hjärta som går i 120 och en obotlig svartsjuka som minsann vet att du ljust nu skrattar hjärtligt med någon söt blondin. <I>Ska jag berätta att när ångest blandas med svartsjuka - är det enda som kan tröst en man som säger "jag älskar bara dig"</I>

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren annasofia. med Poeter.se id #34556 innehar upphovsrätten